

Ismertetőjele, hogy nem egyszerű ember...

A Komárom székhellyel működő Solum Zrt. húzóágazata a több mint 350 hektár területen, évről-évre függően mintegy 15-20 000 ezer tonna burgonya előállítását és tárolását végző burgonyatermesztő ágazat.

Talán nem túlzás azt állítani, hogy ma Magyarországon ennél a cégnél folyik az egyik legmagasabb technológiai színvonalú burgonyatermesztés, és legkorszerűbb burgonyacsomagoló üzem is itt működik. A burgonyatermesztési ágazat igazgatója, **Tasnádi László** (42), aki a titulusa mellett valóban a feldolgozóüzem megálmodója, a technika beszerzője, a kivitelezés nyomán követője, a termelés beindítója, úgy, hogy közben a zrt. vezetésének teljes bizalmát élvezi. Ahogy az élet más területein – akár számos hobbitevékenységekben –, úgy a szakmai munkában sem ismeri a lehetetlent, szereti a kemény, következetes munkát, és szereti élvezni az eredményét.

A burgonya gyerekkora óta a „kísértő” növénye, még a vendéglátóiparban eltöltött nyarai alatt kóstolhatott bele a burgonyahámozásba, a burgonya konyhai előkészítésébe, és ez egyáltalán nem volt ellenére...

Sok alkalmazkodással

Tasnádi László 1971-ben Esztergomban született, amikor azonban a Komáromi Gyermekváros megnyitotta kapuit, akkor gyógypedagógus és pszichológus szüleinek az ott kínált nevelői munka szakmai előrelépés volt. Ezért Komáromba költözött a család, ahol a fiuknak is kijutott az alkalmazkodásból. Többször váltott iskolát és egyben változtatott általános iskolai közösséget, ahova mindig idegenként került, és újra meg újra be kellett illeszkednie. Minden új közösség – a gyerekek körében is – először kirekesztő, majd meg kell küzdeni a befogadásért. Ennek nyomai bizony megmaradnak egy gyerek lelkében – mondja. Középiskola előtt utoljára a falusi környezetének számító Koppánymonostoron – ahol építkezett a család – érte az a vád, hogy városi. Majd a Jókai Gimnáziumba bekerülve már falusiként kellett helytállnia, és viselni a besorolást a többiek részéről.

Mindezek ellenére gyerekként jól érezte magát, különösen a koppánymonostori időszak alatt gyűjtött sok fiataalkori emléket, az erődről, a hatalmas gyakorlóterekről, a még akkor ott állomásozó szovjet katonák vonulásáról, a dübörgő technikáról. Nem beszélve a környezetről, hiszen a Duna közelsége, a sziget varázsa soha nem múló élményekkel szolgált. Aztán a belvárosi középiskolai évek következ-

Tasnádi László, a Solum Zrt. burgonyatermesztési ágazatának igazgatója

tek, amely általános képzést adott; mellette már különösen a solymászat érdekelt, de a vadászat és az állatpreparálás iránt is nagy vonzalmat érzett. Ez utóbbi érdekében nem volt rest felvenni a kapcsolatot egy neves fővárosi állatpreparátorral, hogy valamelyest a szakma közelébe kerüljön, de a szakember őszintesége hamar beláttatta vele, hogy ebbe a mesterségbe bele kell születni. Viszont sok madara volt, tagja volt az Országos Solymász Egyesületnek, a Madártani Egyesületnek is, miközben a kétéves solymász tanfolyamot is elvégezte.

Gazdász pályát választott

Talán a természethez és az állatokhoz való vonzódása váltotta ki azt a döntését, hogy az Agrártudományi Egyetemre jelentkezzen. Mosonma-

gyaróváron kezdte meg tanulmányait – az általános agrármérnöki képzésen –, annak reményében, hogy a remélt és kedvelt hobbi szakterületekre is majd egyszer megérkezhet. Ez nem egészen így alakult, de sikeresen letette a vadászvizsgát golyós fegyverre, majd íjász és solymász vizsgát is tett, ami igazolja az irányú elkötelezettségét. Ennek elismeréseként felsőfokú vadászkepesítést szerzett, és a diplomadolgozatát is zárterü súlyomtenyésztésből írta, amerikai tapasztalatokat feldolgozva.

Nyaranta pedig a Balaton mellett, minden alkalommal „vendéglátóztott”. Kijárta a ranglétrát a krumplipucolótól, a mosogatón keresztül, a pultos, szakács és pincér munkakörökig. Az évek során, mire az egyetemet befejezte – az összerakott keresetéből – elkészült a saját családi háza, amelynek építésében természetesen tevélegesen maga is részt vett.

Már fiatalon célok voltak előtte, amelyeket el akart érni, ezek mozgatták igazán. Így többek között nem akart anyagi értelemben a

szülei terhére lenni. Motiválta az önállósodás vágya, és ennek érdekében hajlandó volt feladni sok mindent, és persze nagyon szerette a kihívásokat is. 1995-ben vette át általános agrármérnöki diplomáját, bár akkorra a dédelgetett preparátori álmai szertefoszlottak.

Határőrségi szolgálat és hobbi

Az egyéves katonai szolgálata alatt nagyon jól érezte magát, mert igazán testhezálló feladatot kapott. A Vámoszabadi határátkelőnél teljesített – gyakorlatilag civil munkakörben – határőr szolgálatot, operátorként dolgozott, éjszakai műszakban. A határrendészeti állomások között az Interpol körözéseket kezelte és dolgozta fel.

(folytatás a 126. oldalon)

(folytatás a 124. oldalról)

Ez az időszak nagyban hozzásegítette – a munka érdekessége és egy más szakterület megismerése mellett – ahhoz, hogy kedvenc sportjának, az íjászatnak éljen. Országos negyedik szintre „lőtte fel” magát, köszönhetően a rengeteg edzésre fordítható időnek és gyakorlási lehetőségnek. A versenysportból való kilépése után a vadászat lehetősége is megnyílt előtte a Dunapart Vadásztársaság keretein belül. Természetesen ezt sem a hagyományos módon, löfegyverrel kívánta megélni, hanem a sportban szerzett íjásztudást hasznosítva, amely hamar a vadászati sikerek alapja lett. Íjjal ejtette el a területen elérhető vadászható vadfajokat, sokak értetlenségét kivívva ezzel...

Érdemes volt állásra várni

A szolgálati idő leteltével azonban 1996 táján nem sok agrármérnöki állás kínálkozott a környékben, így Tasnádi László – a korábbi sokéves vendéglátói tapasztalataira alapozva – egy holland igazgatású komáromi szállodában helyezkedett el. Gyerekkori barátja azonban már a Solum Zrt.-nél volt gyakornok, és be is dolgozta magát, csak éppen őt státusz híján eleinte nem tudta beszervezni. Fél év elteltével azonban indult egy holland-magyar burgonyaprojekt, amelyhez a Solum Zrt. fiatal, agilis szakembert keresett. – No, ekkor jött el Tasnádi László ideje, aki barátja sugallatára jelentkezett a feladatra, és fel is vették.

Látta, hogy a magyar burgonyatermesztés színvonala mellett következetes munkával és hozzáértéssel viszonylag gyorsan lehet eredményeket produkálni

1997-től elindult a burgonyaprojekt, s vele együtt ő is megkezdte a szakmai munkát.

Az új munkakör sok utazást igényelt Hollandiába, Belgiumba, ahol csupa szakmai érdekesség várta, s ami – nem mellékesen – nagyon érdekelt is. Négy évig tanulta e szakmai program keretein belül azt, amit Nyugat-Európában már tudtak a burgonyáról. Közben először 90 ha-on, majd egyre növekvő területen megindult a burgonyatermesztés Komáromban, és évről évre – beépítve a holland tapasztala-

tokat – mind biztatóbb eredményeket hozott. Miután a holland projekt négy éve letelt, a szakmai csapat feloszlott, és Komáromban Tasnádi László egyedül maradt.

Persze ez egyáltalán nem ébresztett benne félelmet vagy akár ijedtséget, hiszen ekkorra már elkötelezte magát azzal a munkával, amire készült. Látta, hogy a magyar burgonyatermesztés alacsony színvonala mellett következetes munkával és hozzáértéssel viszonylag gyorsan lehet eredményeket produkálni. Szerencsére, ahogyan ő, ugyanúgy a cég vezetése is biztónak látta a burgonya jövőjét a gazdaságban, hiszen a termőhely, a szervestáp-

Chips-alapanyag után csomagolt étkezési

Már a holland-magyar burgonyaprojekt idején kezdődött a Pepsi Co chips-készítő budafoki üzeme részére a speciális igényvel bíró burgonya termesztése. Aztán ahogyan ez az üzlet kezdett hanyatlani, mellette úgy jött fel a Chio chips zirci gyáranak történő szállítás volumene, ami már bizonyos szakmai elismerést jelentett a Solum Zrt. burgonyaágazata számára.

2008-ban sikeresen pályáztak az ÚMVP program keretében kiírt „Kertészet korszerűsítése” és „Kertészeti gépek” pályázati lehetőségeire. Az Új

Az étkezéscsomagolt burgonya-piacon a mai fogyasztói igényeknek mindinkább megfelelő mosott, kis kiserelésben csomagolt burgonyával lehet csak érvényesülni

Magyarország Vidékfejlesztési Program keretében 2009-ben nyolc hónap alatt készült el a 30 000 tonna éves kapacitású burgonyamosó és -csomagoló-üzem. Az új üzem 1 400 m²-es épületében a holland DIJKSTRA cég mosó-, osztályozó, puffer- és szállítórendszerét, valamint Daumar mérlegeket és Upmatic csomagológépeket építették be. Az étkezéscsomagolt burgonya-piacon a mai fogyasztói igényeknek mindinkább megfelelő mosott, kis kiserelésben csomagolt burgonyával lehet csak érvényesülni, és ez sikerült is, az egyik igényes élelmiszerláncal kötött éves szállítási szerződés formájában.

Ma úgy tűnhet, hogy Tasnádi László könnyen és stresszmentesen végzi a

(folytatás a 128. oldalon)

(folytatás a 126. oldalról)

munkáját a Solum Zrt. burgonyatermesztési ágazatának igazgatói székében – ami talán igaz is, ám mindez egy szakszerűen elvégzett feladat végeredményeképpen jöhetett csak létre. Ehhez meg kellett tanulni „érteni” a burgonyához, majd adaptálni és megszervezni a termesztéstechnológiát, aztán az üzemi feldolgozás részleteit kimunkálni, végül pedig a megfelelő technikát beszerezni. Mindez sokéves munka kiteljesedése, és ennek eredményeként megy gördülékenyen minden – mondja a szakember. Az elvégzett beruházás hibátlan a négy év távlatából, sőt, ha ma kellene indítani, akkor is minden ugyanígy történne – állítja, hiszen a csúcstechnikát képviselő rendszer működik, és nincs jobb...

A kikapcsolódás régi és új változata

Tasnádi László szabadságra nem megy, nem volt beteg az elmúlt években, szeret a munkahelyén lenni. Ha nem is látványos munkával tölti a napot, de folyamatosan ellenőrzi a folyamatokat, munkafázisokat, mert nem akarja, hogy valami elcsússzon, a rendszerbe porszem kerüljön. Olyan ez a rendszer, mint egy zenekar, ha nincs összehangolva, akkor nincs teltház koncert. A munkája nagyon sok örömet okoz számára, de ez annak köszönhető, hogy sokat is investált bele. Sikert megvalósítania a „farmer szemléletű” munkát, ami konkrétan azt jelenti, hogy magáénak érzi a burgonyatermesztő ágazatot, a csomagolóüzemet, és az itt folyó munkának minden apró részletét ismeri...

Az elvégzett beruházás hibátlan a négy év távlatából, sőt, ha ma kellene indítani, akkor is minden ugyanígy történne

Mellette a kikapcsolódást a hobbiával való törődést jelenti, amihez vissza kell kanyarodni 2004-ig, hiszen akkor, egyszer Afrikában volt vadászni, természetesen ijjal. Namíbiába sikerült kijutnia, ahol nagyon korlátozott számban fogadnak ijjal vadászókat a Kalahári-sivatag szélén, 70 km-re az első lakott településtől. Sikert ezt az alkalmat megragadni – mondja Tasnádi László –, és a vad afrikai környezetben becserkészni a nagyobb antilopféleket (kudu, oryx), varacskos disznót, sakált, amelyeket 20 méterre meg kell közelíteni ahhoz, hogy nyíllal nagy biztonsággal elejthetők legyenek. A sebzés az ottani vadászati szabályok szerint is bűn, és a sebzett állat értékét ugyanúgy ki kell fizetni, mint ha zsákmány lett volna. Éppen ezért szép és fáradságos foglalatosság az íjas vadászat, hiszen a vadász számára is rejt magában kockázatot, és a vad túlélési esélyeit

is biztosítja. Egyébként az afrikai vadásztársaságok alkalmazottai is szívesen fogadják az íjas vadászokat, az volt a tapasztalat... Szép trófeákat hozott haza, amelyek ma az irodája falát díszítik. – Aztán ennek kapcsán nem ártallja megfogalmazni véleményét arról, hogy a hazai vadásztársadalom talán nem érett még meg arra, hogy előítéletek nélkül befogadja az íjas vadászatot. Nem értik és nem veszik a fáradságot, hogy megismerjék ennek mibenlétét, és talán éppen ezért gyakran vonják kétségbe annak létjogosultságát.

Részben ennek hatására adta el vadásztársasági tagságát, és az árából vett magának egy lovat. Lovagolni ugyan nem tudott, s csak később szembesült azzal, hogy a tereplovaglás embert próbáló elfoglaltság. Gyerekek között kezdett lovagolni, de mára már – a tanulópenzt is megfizetve – zavartalanul élvezi ennek minden szépségét.

Időközben a családja is megkedvelte ezt az időtöltést, így négyre nőtt a lovak száma. Ehhez persze kedvenc városrészében – Koppánymonostoron – vásárolt egy jókora telket, ahol a lovak számára kellemes istállót épített. Az így kialakult lovas farm érdekes játszótér mindkét fiának, akik szintén kiveszik a részüket a lovak körüli teendőkből. Reményei szerint nincs már messze az idő, amikor a család együtt lovagol szabadidejében. Egyelőre azonban a hét éves Botondnak meg kell még ennie néhány gombócot, hogy csatlakozhasson Balázs bátyjához, aki viszont már elkíséri apját a lovas erdőjárásai során...

Nagy Zoltán

